

o.a., dat, indien het niet mocht gelukken, die gevaren te vermijden, onze intercollegiale rechtspraak zou overhouden al de nadeelen eener leekenrechtspraak. (Dit in verband met de vraag, of bij onze rechtspraak ook de medewerking van juristen gewenscht moest worden).

Is een dier gevaren de oorzaak geweest van een fout, die, dunkt mij, zeker niet zou zijn gemaakt, indien een jurist mee aan de tafel gezeten had?

Het gevaar, dat ik bedoel, is dat van hyper-onpartijdigheid, het gevaar, dat wij om zelfs den schijn te vermijden van partijdigheid ten gunste van den collega, vervallen in het tegenovergestelde uiterste, partijdigheid te zijnen nadeele. De fout is die, welke nu (6 September l.l. bldz. 1304) door OIDTMANN wordt verdedigd, dat het comité optrad als advocaat der klagers; immers, zegt O.: „Wat ter wereld is er tegen, dat èn de klager èn de beklagde advocaten nemen, in welke zij hun vertrouwen stellen?”

Deze gelijkstelling van klagers en beklagde dunkt mij een zeer groote fout; zij is ontleend aan de civiele rechtspraak, waar twee partijen, beide als belanghebbende, elk met een eisch van zijn zijde tegenover elkander staan. Dat daar elk van de twee voor het bepleiten van zijn belang een advocaat meebrengt, is juist. Het zou echter zelfs in civiele zaken niet altijd noodig zijn, indien er niet een andere reden was, gelegen in de hoedanigheid van den advocaat als rechtsgeleerde, naast het feit, dat onze rechtspleging aan vaste regels gebonden is. De advocaat is de man, die het belang van zijn cliënt behartigt ook in dit punt, dat te zijnen opzichte geen in Nederland geldende wetsbepalingen of rechtsregels geschonden worden. Dit laatste is ook de belangrijke taak van den advocaat in strafzaken, waar het niet gaat, zooals de populaire voorstelling veelal is, om de vraag: „Of-tie et gedaan het”, maar om de vraag, of iemand naar onze Nederlandsche wetgeving gestraft moet worden (hce zijn daad gekwalificeerd moet worden, enz.).

In een zaak als de onderhavige had, naar ik vermoed, de beklagde geen advocaat noodig (hier spreek ik eenigszins voorzichtig, omdat ik niet weet, in hoeverre rechts- of bevoegdheids- en dergelijke kwesties aan de orde waren), maar zeker de klagers niet. Deze waren daar, zooals BURGER terecht opmerkt, als getuigen, als menschen, die feiten hadden mee te deelen, feiten meerendeels, die niemand anders wist dan zij; (voor zoover anderen, bijv. huisgenooten of familieleden dingen konden mededeelen, konden ook die gehoord worden). Een eerste eisch nu voor het te weten komen der waarheid is, dat getuigen worden gehoord, voor zoover wij dat bereiken kunnen, buiten iemands invloed en daarom buiten tegenwoordigheid van derden; maar dat een klager, niet in zijn hoedanigheid als eischer, indien daartoe termen zouden bestaan, maar in die van feiten mededeeler een advocaat zou noodig hebben, lijkt mij onhoudbaar.

Nu meent OIDTMANN, als ik hem goed begrepen heb, te mogen verklaren, dat de commissie bij de beoordeeling van de waarde der haar verstrekte verklaringen met verschillende momenten, die hier tot voorzichtigheid maanden, rekening heeft gehouden. Mij dunkt echter, dat zij door de hier aan de orde zijnde wijze van handelen zich het verkrijgen van „de waarheid en niets dan de waarheid” onnoodig moeilijk heeft gemaakt en niet voldoende heeft gevreesd den schijn van hyperonpartijdigheid, die meer bevreesd maakt voor het gevaar dat het niet erg genoeg, dan dat het te erg voor den aangeklaagde zou uitvallen.

's-Gravenhage, 6 September 1924.

D. SNOECK HENKEMANS.

DE ZAAK STURKOP.

De lezers van het *Ned. Tijdschrift voor Geneesk.* zullen ongetwijfeld met belangstelling hebben vernomen, dat het rechtsgevoel van den voorzitter gekwetst is geworden door de uitspraak der meerderheid van een commissie, door het hoofdbestuur der Maatschappij benoemd; een commissie, die na nauwgezette studie van het aanwezige materiaal, ampel overleg, en het hooren van beide partijen gemeend heeft tot de bekende uitspraak te moeten komen.

Het is nu eenmaal het odium van een hoog ambt, dat de titularis zich daar niet

geheel van kan losmaken, en zoo ligt het voor de hand dat velen, met name buiten onzen kring, achter de woorden van het Maatschappijlid den heer BURGER de gestalte van den voorzitter der Maatschappij tot bevordering der geneeskunst zien verrijzen. Te eer, omdat zijn woorden een hoofdartikel vormen in het officieele orgaan der Maatschappij.

Wanneer nu de voorzitter meent, in dit officieele orgaan den staf te moeten breken over de uitspraak van mannen, die het algemeene vertrouwen bezitten, en van wie niemand onzer zal willen gelooven, dat zij hun taak zonder objectiviteit, verantwoordelijkheidsgevoel, ernstige studie van het materiaal en den wensch, het Recht zooveel mogelijk te benaderen hebben verricht, dan kan deze meening van den voorzitter niet anders dan berusten op minstens diezelfde eigenschappen, en minstens diezelfde studie van minstens hetzelfde materiaal.

Daar het nu bekend is, dat de voorzitter geenszins dezelfde of een overeenkomstige studie van hetzelfde materiaal heeft gemaakt, en niemand thans zal willen aannemen, dat de voorzitter onzer Maatschappij lichtvaardig-oppervlakkig heeft kunnen handelen in een zóó ernstige zaak, moet men wel aannemen, dat aan den voorzitter, wellicht ex officio, een zoo belangrijk nieuw materiaal bekend geworden is, dat hij zich daardoor tegenover zijn geweten verplicht achtte, den zeer ernstigen stap te doen van in het openbaar stelling te nemen tegen de uitspraak der officieele Maatschappij-commissie.

Velen, die als ik de uitspraak van de meerderheid der bedoelde commissie nog te vergoelijkend achten, zien met verlangen uit naar de „nova” van den voorzitter, opdat zij, zoo noodig, hun oordeel kunnen herzien.

Amsterdam, September 1924.

J. VAN DER HOEVEN LEONHARD.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

De bevoegdheid der vroedvrouw.

In no. 21, eerste helft, van den loopende jaargang, op bldz. 2402, heb ik melding gemaakt van de indiening van een ontwerp tot wijziging der wet van 1 Juni 1865, regelende de uitoefening der geneeskunst, welk ontwerp betrekking had op de regeling der bevoegdheid der vroedvrouwen. Dit ontwerp bracht nl. een wijziging aan in de artt. 15 en 16 der genoemde wet. Dit wetsontwerp is zeer spoedig in de Tweede en Eerste Kamer behandeld en aangenomen, op 8 Juli door de Koningin onderteevend en in *Staatsblad* no. 335 afgekondigd.

Tijdens de behandeling door de Tweede Kamer is in het oorspronkelijke ontwerp nog een wijziging aangebracht, ten gevolge van opmerkingen gemaakt in het verslag der Kamer omtrent het wetsontwerp. Dit verslag luidde als volgt:

„Sommige leden gaven als hun meening te kennen, dat het toedienen van geneesmiddelen door vroedvrouwen zooveel mogelijk beperkt moet blijven, en zouden het daarom wenschelijk achten, indien door den minister werd aangegeven, in welke gevallen daartoe door vroedvrouwen mag worden overgegaan.

Eenige leden stelden de vraag, of de bevoegdheid der vroedvrouwen niet kan worden uitgebreid tot het gebruik van verloskundige instrumenten in noodgevallen, bijv. in geval van levensgevaar voor de kraamvrouw of het kind. Zij dachten hierbij vooral aan plaatsen, waar geneeskundige hulp niet direct ter beschikking staat.

Verscheidene andere leden kwamen daartegen op en betoogden, dat vastgehouden moet worden aan den regel, dat vroedvrouwen geen instrumenten mogen gebruiken. Dit gebruik is zeer gevaarlijk en kan al te gemakkelijk infectie veroorzaken.

Gevraagd werd, waarom een vroedvrouw wél verplicht is kennis te geven van een eventueel toegepaste kunstbewerking, doch niet van toediening van een geneesmiddel”.